

**PREZES
URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI
I KONSUMENTÓW**

DELEGATURA W BYDGOSZCZY

ul. Długa 47,85-034 Bydgoszcz
Tel. 52 345-56-44, Fax 52 345-56-17
E-mail: bydgoszcz@uokik.gov.pl

Bydgoszcz, dnia 2 września 2014 r.

Znak: RBG-61-35/13/KL

DECYZJA NR RBG - 17/2014

- I. Na podstawie art. 27 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zm.) oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy po przeprowadzeniu postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów

- w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów –

uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów działania Justyny Sieradzkiej prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Tectum w Oleśnicy polegające na:

1.

- A.** naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej oraz pełnej informacji poprzez niezamieszczanie w umowie Numeru Identyfikacji Podatkowej (NIP) wbrew dyspozycji art. 16 pkt 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tj. Dz. U. 2010 Nr 220 poz.1447 ze zm.);
- B.** naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej oraz pełnej informacji poprzez niezamieszczanie w umowie pełnej firmy, tj. imienia i nazwiska przedsiębiorcy, wbrew dyspozycji art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tj. Dz. U. 2010 Nr 220 poz.1447 ze zm.),

co stanowi naruszenie art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów i **stwierdza się zaniechanie jej stosowania z dniem 1 października 2013 r.**

- 2.** stosowaniu we wzorcu umowy „Umowa” postanowienia, które zostało wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 ze zm.), którego treść jest następująca:

W przypadku sporu sądem właściwym jest sąd dla siedziby Firmy Tectum.
(pkt 10 Umowy)

co stanowi naruszenie art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów i **stwierdza się zaniechanie jej stosowania z dniem 1 października 2013 r.**

II. Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zm.) w zw. z jej art. 106 ust. 4 oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy po przeprowadzeniu postępowania w sprawie naruszenia zbiorowych interesów konsumentów

– w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów –

nakłada się na Justynę Sieradzką prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą Tectum w Oleśnicy **karę pieniężną w wysokości 1.260 zł** (słownie: jeden tysiąc dwieście sześćdziesiąt złotych), płatną do budżetu państwa z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zm.) w zakresie opisanym w punkcie I.1. sentencji niniejszej decyzji.

III. Na podstawie art. 77 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331 ze zm.) w związku z art. 80 tej ustawy oraz stosownie do art. 33 ust. 6 ww. ustawy, a także na podstawie art. 263 § 1 i art. 264 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (tj. Dz. U. 2013 r. poz. 267 ze zm.) w związku z art. 83 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów

- w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów –

obciąża się Justynę Sieradzką prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą Tectum w Oleśnicy kosztami opisanego w punkcie I sentencji postępowania w sprawie naruszenia zbiorowych interesów konsumentów w kwocie **39,90 zł** (słownie: trzydzieści dziewięć złotych 90/100) i zobowiązuje się Justynę Sieradzką prowadzącą działalność pod nazwą Tectum w Oleśnicy do ich zwrotu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej: **Prezes UOKiK** lub **organ ochrony konsumentów**) - na skutek zawiadomień konsumentów związanych z nieprawidłowościami przy zawieraniu umów o wymianę kuchenek gazowych - wszczął postępowanie wyjaśniające, mające na celu ustalenie, czy nastąpiło naruszenie uzasadniające wszczęcie postępowań w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów przez Justynę Sieradzką prowadzącą działalność pod nazwą Tectum w Oleśnicy (dalej: **Tectum** lub **przedsiębiorca**) poprzez naruszenia ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny oraz innych ustaw.

W toku tego postępowania Prezes UOKiK przeprowadził analizę wzorca umowy nadesłanego przez przedsiębiorcę, tj. „Umowy”, na podstawie której zawierany jest kontrakt na wymianę kuchenki gazowej (dalej: **Umowy**), a także załączników do tejże umowy. Ponadto organ ochrony konsumentów przeanalizował również skargi na działalność Tectum oraz oświadczenia o odstąpieniu od umowy, które uzyskał w ramach postępowania. W wyniku przeprowadzonego badania zaszło podejrzenie stosowania przez przedsiębiorcę praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów opisanych w sentencji niniejszego postanowienia.

Mając powyższe na uwadze – postanowieniem Nr RBG-243/2013 z dnia 18 września 2013 r. – Prezes UOKiK wszczął z urzędu postępowanie w sprawie podejrzenia stosowania przez Tectum praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów opisanych w sentencji niniejszej decyzji. Jednocześnie organ ochrony konsumentów wezwał przedsiębiorcę do ustosunkowania się do przedstawionych zarzutów.

W piśmie z dnia 1 października 2013 r. przedsiębiorca odniósł się do wskazanych w postanowieniu nieprawidłowości.

W zakresie zarzutu opisanego w punkcie I.1.A. oraz I.1.B. przedsiębiorca wskazał, iż zawiera umowy przez przedstawicieli i to oni przedstawiają konsumentowi umocowanie do reprezentowania Tectum, na którym znajdują się pełne dane przedsiębiorcy. Konsument – w ocenie przedsiębiorcy – miał możliwość zapoznania się z informacjami wskazanymi przepisami prawa.

Odnosząc się do zarzutu wskazanego w pkt I.2. Tectum zakwestionowało tożsamość przedmiotowej klauzuli wskazując przy tym, że przywołane w sentencji zdanie nie należy do kategorii postanowień badanej umowy. Nie kształtują one określonego prawa i obowiązku. Dlatego w ocenie przedsiębiorcy – o ile zdanie to znajduje się we wzorcu umownym, to nie stanowi postanowienia umownego, a jest jedynie nieobowiązkową informacją. Zdaniem Tectum analizowana informacja nie jest ani oświadczeniem woli, ani oświadczeniem wiedzy, nie kształtuje żadnych praw, ani obowiązków dla stron umowy (w szczególności konsumentów).

Prezes UOKiK zawiadomił Tectum o zakończeniu zbierania materiału dowodowego oraz o możliwości zapoznania się z aktami sprawy (pismo z dnia 17 czerwca 2014 r.). Przedsiębiorca nie skorzystał z tego uprawnienia.

Prezes UOKiK ustalił następujący stan faktyczny:

Na podstawie zebranych w toku postępowania dokumentów, organ ochrony konsumentów ustalił, iż Justyna Sieradzka prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą Tectum w Oleśnicy od 2 lutego 2002 r. i wpisana jest do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej. Przedmiotem działalności przedsiębiorcy jest przede wszystkim wykonywanie instalacji wodno-kanalizacyjnych, cieplnych, gazowych i klimatyzacyjnych (43.22.Z).

W związku z prowadzoną działalnością Tectum zawierało umowy poza lokalem przedsiębiorstwa z konsumentami. W tym celu przedstawiciele przedsiębiorcy przychodzili do domu konsumenta i oferowali możliwość wymiany i instalacji kuchenki gazowej. W przypadku

wyrażenia przez konsumenta zgody do zawarcia umowy, podpisywana była Umowa, która określała najważniejsze jej elementy. Ponadto konsument mógł otrzymać następujące dokumenty:

- wzór oświadczenia o odstąpieniu od umowy;
- oświadczenie na okoliczność poinformowania klienta o warunkach wykonania usługi;
- oświadczenie na okoliczność wyrażenia zgody na zabranie poprzedniego urządzenia gazowego do recyklingu;
- dowód KP wystawiony w przypadku płatności gotówką lub wpłaconych zaliczek.

Przedmiotowe wzorce umowne stosowane były od 2004 r.

W toku postępowania ustalono, że w Umowie (ani w żadnym innym dokumencie, który otrzymywał konsument w momencie zawarcia umowy) nie było informacji związanych z imieniem i nazwiskiem przedsiębiorcy. Zostały w niej zamieszczone jedynie takie elementy, jak: nazwa „Tectum” oraz takie dane, jak: ulica, adres, telefon/fax oraz telefon komórkowy. Ponadto w Umowie, ani w żadnym innym oświadczeniu, które otrzymywał konsument nie było wskazanego Numeru Identyfikacji Podatkowej. Jednocześnie w warunkach Umowy w pkt 10 znajduje się postanowienie o następującej treści: *„W przypadkach sporu sądem właściwym jest sąd dla siedziby Firmy Tectum”*.

Na podstawie oświadczenia przedsiębiorcy złożonego w piśmie z dnia 1 października 2013 r., a także przedłożenia nowego brzmienia wzorca umownego Umowy, Prezes UOKiK ustalił, iż Tectum zaniechał stosowania praktyk określonych w punkcie I sentencji decyzji z dniem 1 października 2013 r.

Prezes UOKiK ustalił nadto, na podstawie przedłożonego przez Tectum oświadczenia podatkowego (PIT-36), że przedsiębiorca osiągnął w 2013 rok przychód w wysokości 1.799.818,74 zł.

Mając na uwadze zebrany materiał dowodowy, Prezes UOKiK zważył, co następuje:

Podstawą do rozstrzygnięcia sprawy w oparciu o przepisy ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.) – dalej: **u.o.k.i.k.** - jest uprzednie zbadanie przez organ ochrony konsumentów, czy w danej sprawie zagrożony został interes publicznoprawny. Stwierdzenie, że to nastąpiło, pozwala na realizację celu tej ustawy, wskazanego w art. 1 ust. 1, którym jest określenie warunków rozwoju i ochrony konkurencji oraz zasad podejmowanej w interesie publicznoprawnym ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów. Zdaniem organu ochrony konsumentów, rozpatrywana sprawa ma charakter publicznoprawny, albowiem wiąże się z ochroną interesu wszystkich konsumentów, którzy są lub będą klientami skarżonego przedsiębiorcy. Zatem uzasadnione było w niniejszej sprawie podjęcie przez Prezesa UOKiK działań przewidzianych w u.o.k.i.k.

Przepis art. 24 ust. 1 tejże ustawy stanowi, iż *„Zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.”*, natomiast art. 24 ust. 2 określa, iż *„Przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy, w szczególności: 1) stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego; 2) naruszanie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji; 3) nieuczciwe praktyki rynkowe lub czyny nieuczciwej konkurencji”*.

Oceny, czy w danym przypadku mamy do czynienia z praktyką określoną w wyżej wymienionym przepisie należy dokonać na podstawie ustalenia łącznego spełnienia trzech przesłanek, którymi są:

- **działanie przedsiębiorcy,**
- **bezprawność tych działań,**
- **godzenie w zbiorowy interes konsumentów.**

Działanie przedsiębiorcy

Zgodnie z przepisem art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, ilekroć w ustawie tej jest mowa o przedsiębiorcy, pojmuje się przez to w pierwszej kolejności przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jednolity: Dz. U. z 2010 r., Nr 220, poz. 1447, z zm.). Przepis art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej definiuje działalność gospodarczą jako zarobkową działalność wytwórczą, budowlaną, handlową, usługową oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodową wykonywaną w sposób zorganizowany i ciągły. Przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 ust. 1 tej ustawy jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną - wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą.

Mając powyższe na uwadze, uznać należy, iż Justyna Sieradzka prowadząc jako osoba fizyczna działalność gospodarczą - jest przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 pkt 1 u.o.k.i.k. Tym samym, jej działania mogą podlegać ocenie w aspekcie naruszenia zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Bezprawność działań i naruszenie zbiorowych interesów konsumentów

I.

Bezprawność w rozumieniu art. 24 ust. 1 polega na zachowaniu przedsiębiorcy - w postaci działania, jak również zaniechania - które jest sprzeczne z powszechnie obowiązującym porządkiem prawnym, a więc zarówno z normami prawnymi, jak również z zasadami współżycia społecznego i dobrymi obyczajami. Bezprawność jest przy tym obiektywnym czynnikiem, niezależnym od winy i jej stopnia. Na wystąpienie bezprawności nie ma znaczenia świadomość istnienia naruszenia interesów konsumentów lub wystąpienie szkody po ich stronie.

W świetle regulacji u.o.k.i.k. przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy, w szczególności naruszanie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji (art. 24 ust. 2 pkt 2 u.o.k.i.k.). Zachowanie takie godzi zatem w prawo konsumenta do informacji, które stanowi podstawę umożliwiającą konsumentowi właściwą ocenę przez niego sytuacji, a także jest warunkiem swobodnego podjęcia decyzji.

A.

W ocenie Prezesa UOKiK przedsiębiorca nie udzielił w Umowie informacji o numerze identyfikacji podatkowej, co może stanowić naruszenie art. 16 pkt 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tj. Dz. U. 2010 Nr 220 poz.1447 ze zm.) –

dalej: **u.s.d.g.** - zgodnie z którym przedsiębiorca wpisany do rejestru przedsiębiorców albo ewidencji jest obowiązany umieszczać w oświadczeniach pisemnych, skierowanych w zakresie swojej działalności do oznaczonych osób i organów, numer identyfikacji podatkowej (NIP) oraz posługiwać się tym numerem w obrocie prawnym i gospodarczym.

W Umowie Tectum nie podaje swoich pełnych danych rejestracyjnych poprzez nieujawnienie numeru identyfikacji podatkowej. W celu łatwiejszej i czytelniejszej identyfikacji przedsiębiorcy ustawodawca wskazuje numer identyfikacji podatkowej (NIP) jako ten, którym ma się posługiwać przedsiębiorca w oświadczeniach pisemnych kierowanych w zakresie jego działalności gospodarczej do oznaczonych osób i organów. Ustawodawca nie precyzuje bliżej kręgu adresatów tych oświadczeń. Z pewnością chodzi tu jednak o wszystkie podmioty uczestniczące w obrocie gospodarczym i prawnym, zaś w pierwszej kolejności o identyfikację przedsiębiorcy w poszczególnych rejestrach urzędowych¹. Bez wątplenia w tym szerokim kręgu adresatów znajduje się również konsument zawierający z przedsiębiorcą umowę.

Ujawnienie przez przedsiębiorcę swojego numeru NIP ma dla konsumenta duże znaczenie praktyczne w zakresie możliwości identyfikacyjnych przedsiębiorcy. Posiadając numer wydany przez organy państwowe przyszły kontrahent może zweryfikować inne dane zamieszczone w umowie w ogólnodostępnych rejestrach, w tym Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności gospodarczej (www.firma.gov.pl) czy też na stronach Głównego Urzędu Statystycznego (www.stat.gov.pl/regon/).

Posługiwanie się przez przedsiębiorcę pełnymi danymi w postaci Numeru Identyfikacji Podatkowej spełnia również funkcję umożliwiającą odróżnienie określonego przedsiębiorcy od innych podmiotów działających na rynku, gdyż każdy nadany numer jest odmienny (w przeciwności do nazwy, imienia czy też nazwiska przedsiębiorcy).

Powyższych okoliczności nie zmieniają argumenty przedstawione przez Tectum, zgodnie z którymi informacja o NIP była przedstawiana przez pełnomocnika przedsiębiorcy w upoważnieniu lub też na fakturze.

W pierwszym rzędzie wskazać należy, iż w piśmie przedsiębiorcy z dnia 10 września 2012 r. (które było odpowiedzią na wezwanie Prezesa UOKiK) zostały przedstawione wszystkie dokumenty, które są przedkładane konsumentom w momencie zawierania umowy poza lokalem przedsiębiorstwa – brak jest tam dokumentu oznaczonego jako pełnomocnictwo przedstawiciela do działania w imieniu Tectum. Należy więc uznać, że nie były one doręczane konsumentom w momencie zawierania umowy. Wyjaśnienia przedsiębiorcy zawarte w piśmie z dnia 1 października 2013 r. nie są w tym zakresie wiarygodne z uwagi na zebrany w toku postępowania wyjaśniającego materiał dowodowy.

Ponadto wskazać należy, że NIP powinien być zamieszczany na każdym „oświadczeniu pisemnym” kierowanym do konsumentów. Obowiązek ten jest istotny bez względu na to, czy przedmiotowy numer jest dostępny również na innych dokumentach udostępnianych konsumentom w momencie zawierania umowy. Nie ma przy tym znaczenia fakt, że powyższa informacja zamieszczona była na fakturze VAT, którą rzekomo mieliby otrzymywać

¹ Krzysztof Trzeciński, *Komentarz do art.16 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej*, el/LEX stan prawny na 01.07.2007 r.

konsument. Należy zauważyć, iż takie działanie – jeżeli rzeczywiście miało miejsce – odbywało się już po zawarciu umowy, gdyż faktura nie była sporządzana w domu konsumenta, w momencie, w którym dochodziło do zawarcia umowy.

Na marginesie wskazać należy, iż powyższych informacji nie ma również na pieczęcie firmowej przybijanej na umowach zawieranych z konsumentami. Przedsiębiorca posługuje się w obrocie konsumenckim pieczęcią, która nie posiada pełnych danych firmowych. Inaczej jednak wygląda sytuacja, w sprawach pism kierowanych przez Tectum do Prezesa UOKiK. W takim wypadku, i to jeszcze na początkowym etapie postępowania wyjaśniającego, przedsiębiorca podpisywał przedkładane w toku postępowania dokumenty za zgodność z oryginałem przy pomocy pieczętki, która posiadała wszystkie wymagane informacje, w tym NIP czy też imię i nazwisko przedsiębiorcy. W ocenie organu ochrony konsumentów powyższy dualizm w stosowaniu oznaczeń identyfikujących przedsiębiorcę nie jest zrozumiały.

Mając na względzie całokształt okoliczności w niniejszym postępowaniu, brak informacji o numerze identyfikacji podatkowej przedsiębiorcy należy uznać jako nierzetelne i niepełne udzielenie konsumentom wymaganych prawem informacji.

B.

W ocenie organu ochrony konsumentów, przedsiębiorca w umowach zawieranych z konsumentami nie zamieszcza informacji o swoim imieniu i nazwisku, poprzestając jedynie na wskazaniu części firmy przedsiębiorcy, tj. Tectum. Takiej informacji nie ma zarówno na pieczęcie firmowej, jak również w żadnym innym miejscu Umowy.

Zgodnie z art. 21 pkt 1 u.s.d.g. *„Jeżeli przedsiębiorca oferuje towary lub usługi w sprzedaży bezpośredniej lub sprzedaży na odległość za pośrednictwem środków masowego przekazu, sieci teleinformatycznych lub druków bezadresowych, jest on obowiązany do podania w ofercie co najmniej następujących danych: 1) firmy przedsiębiorcy”*. Ponadto w myśl art. 43⁴ k.c. *„Firmą osoby fizycznej jest jej imię i nazwisko. Nie wyklucza to włączenia do firmy pseudonimu lub określeń wskazujących na przedmiot działalności przedsiębiorcy, miejsce jej prowadzenia oraz innych określeń dowolnie obranych”*. Jak więc wynika z powyższego, firmą przedsiębiorcy jest nie tylko dodatkowe określenie, jak np. „Tectum”. Prawidłowo wskazana firma musi zawierać również imię i nazwisko przedsiębiorcy, na którego jest zarejestrowana działalność. Przepisy u.s.d.g. nie przewidują w tym zakresie możliwości zamieszczania jedynie części firmy, pomijając pozostałe elementy. W szczególności należy wskazać, iż nie każdy przedsiębiorca posiada w swojej firmie inny składnik poza imieniem i nazwiskiem, gdyż wskazanie w niej innych elementów nie jest obowiązkiem przedsiębiorcy, a jedynie jego uprawnieniem.

Powyższe informacje mają duże znaczenie dla konsumentów, gdyż pozwalają na łatwą identyfikację przedsiębiorcy oraz określenie jego formy organizacyjnej. W takim wypadku konsument ma świadomość, iż drugą stroną umowy jest przedsiębiorca prowadzący jednoosobową działalność gospodarczą, a nie np. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Ujawnienie pełnych danych osobowych przedsiębiorcy ma również fundamentalne znaczenie przy dochodzeniu przez konsumenta roszczeń na drodze sądowej. W sytuacji złożenia pozwu należy bowiem określić pozwanego, który w przypadku przedsiębiorcy prowadzącego jednoosobową działalność gospodarczą określany jest poprzez imię i nazwisko osoby fizycznej, a nie jedynie poprzez nazwę dodatkową składającą się na firmę. Dlatego też brak powyższych danych może uniemożliwić lub utrudnić konsumentowi skuteczne dochodzenie roszczeń.

Posługiwanie się przez przedsiębiorcę pełnymi danymi w postaci imienia, nazwiska oraz dodatkowego oznaczenia (w przypadku jeśli występuje) spełnia również funkcję umożliwiającą odróżnienie określonego przedsiębiorcy od innych podmiotów działających na rynku, a posługujących się podobnym lub też identycznym oznaczeniem dodatkowym, w tym wypadku „Tectum”.

Może również wystąpić taka sytuacja, iż konsument był wcześniej klientem przedsiębiorcy, który określał się za pomocą innej firmy lub też występował w ramach odmiennej formy organizacyjnej i ze względu na złe doświadczenia, nie będzie miał zamiaru zawrzeć z nim kolejnej umowy. W takim wypadku elementem identyfikującym przedsiębiorcę jest imię i nazwisko, które nie zmienia się wraz ze zmianą firmy i profilu działalności. W toku postępowania Prezes UOKiK ustalił, iż wcześniej przedsiębiorca działał w ramach spółki cywilnej „GAZTECHNIK J.S. Sieradzcy s.c.”, a jej działalność również spotkała się z reakcją organu ochrony konsumentów, czego wynikiem była decyzja Prezesa UOKiK Nr RWR-58/2005. Konsumenci, którzy zawierali umowę z ww. przedsiębiorcą mogą nie mieć świadomości, iż stroną nowej umowy jest ten sam przedsiębiorca, gdyż informacje na Umowie wskazują tylko, że podmiotem świadczącym usługi jest Tectum. Gdyby posiadali wiedzę, że jest to ten sam przedsiębiorca, mogliby nie podjąć decyzji o zawarciu umowy ze względu na wcześniejsze doświadczenia.

Odnosząc się do argumentów przedsiębiorcy dotyczących udostępniania powyższych informacji na pełnomocnictwie przedstawiciela lub też na fakturze wskazać należy, iż Prezes UOKiK ustosunkował się do nich w ramach uzasadnienia zarzutu określonego w punkcie I.1. niniejszej decyzji. Powyższa argumentacja organu ochrony konsumentów zachowuje aktualność na gruncie analizowanej w punkcie I.2. praktyki. Przedsiębiorca ma obowiązek udostępnienia imienia i nazwiska w każdej ofercie, jeżeli umożliwia zawarcie umowy w ramach sprzedaży bezpośredniej. W niniejszej sprawie Tectum nie wywiązało się z tego obowiązku, mimo oferowania konsumentom usługi wymiany kuchenki gazowej poza lokalem przedsiębiorstwa.

Mając powyższe na uwadze należy uznać, iż brak w umowie zawieranej z konsumentami informacji o imieniu i nazwisku przedsiębiorcy może stanowić naruszenie przez przedsiębiorcę obowiązków związanych z udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej oraz pełnej informacji.

2.

W świetle przepisu art. 24 u.o.k.i.k. przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy, w szczególności stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (dalej: **rejestr**). Przedmiotowy rejestr stanowi dla przedsiębiorcy wykaz nieprawidłowych dyrektyw działania, które zostały zakwestionowane u innych przedsiębiorców, a przez to umożliwia im stosowanie prawidłowych praktyk przy tworzeniu własnych wzorców umownych, które będą następnie stosowane w obrocie konsumenckim i nie powielanie tożsamy nieprawidłowości.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego *„Rejestr postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o których mowa w art. 479⁴⁵ k.p.c. zawiera akty zastosowania*

prawa materialnego do określonych stanów faktycznych². Oznacza to, że wpis dokonany w rejestrze ma charakter tzw. normy obyczajowej. Klauzule zawarte w tymże rejestrze precyzują negatywne praktyki stosowane przez przedsiębiorców względem konsumentów, które przyjmują formę postanowień umownych zamieszczonych we wzorcach umownych. Klauzula zamieszczona w rejestrze stanowi tym samym skonkretyzowany dobry obyczaj, który był naruszony przez przedsiębiorcę, a któremu należy się ochrona z mocy prawa.

Przedsiębiorca dopuszczając się stosowania klauzul, które są tożsame z wpisanymi postanowieniami umownymi do rejestru, narusza takie same dobre obyczaje, które były przedmiotem ochrony w ramach orzeczeń, będących podstawą do wpisania określonych postanowień do rejestru. **Powyższe oznacza, że naruszenie art. 24 ust. 2 pkt 1 u.o.k.i.k. polega na zarzuceniu przedsiębiorcy naruszenia określonych dobrych obyczajów, które - poprzez skonkretyzowanie ich za pomocą postanowienia umownego zamieszczonego w rejestrze - podlegają ochronie prawnej.**

Nie jest zatem konieczna dokładna literalna identyczność klauzuli wpisanej do rejestru i klauzuli z nią porównywanej, stąd niedozwolone będą także takie postanowienia umów, które mieszczą się w hipotezie klauzuli wpisanej do rejestru, której treść zostanie ustalona w oparciu o dokonaną jej wykładnię. Dla wykazania tożsamości stosowanej przez stronę postępowania administracyjnego klauzuli istotne jest przede wszystkim udowodnienie identycznego celu oraz skutku, jakie wywołują kwestionowane w niniejszym postępowaniu zapisy umowne, w porównaniu do tych postanowień umownych, które zamieszczone zostały w rejestrze. Jeżeli skutek oraz cel jest identyczny oznacza to, że doszło do naruszenia tych samych dobrych obyczajów, które stanowiły podstawę do wpisania określonych klauzul do rejestru.

Mając powyższe rozważania na uwadze, Prezes UOKiK zakwestionował następujące postanowienie:

W przypadku sporu sądem właściwym jest sąd dla siedziby Firmy Tectum
(pkt 10 Umowy)

W ocenie organu ochrony konsumentów kwestionowany zapis mieści się w hipotezie klauzuli zamieszczonej pod poz. **561** rejestru o treści: „*Jako sąd właściwy do rozstrzygnięcia sporów jest sąd właściwy rzeczowo dla siedziby WACTUR*” (wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – dalej: SOKiK - z dnia 22 września 2005 r., sygn. akt XVII Amc 76/04), pod poz. **784** rejestru o treści „*Spory, mogące wyniknąć na tle realizacji niniejszej umowy będą rozstrzygane przez sąd właściwy dla siedziby Wykonawcy*” (wyrok SOKiK z dnia 24 kwietnia 2006 r., sygn. akt XVII AmC 107/04) oraz pod poz. **969** rejestru o treści „*W przypadku rozstrzygnięć sądowych – przez sąd właściwy dla siedziby Sprzedawcy*” (wyrok SOKiK z dnia 23 października 2006 r., sygn. akt XVII AmC 158/05).

W ocenie SOKiK klauzule o tej treści kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Wypełnia to znamiona klauzuli, o której mowa w art. 385³ pkt 23 k.c., zgodnie z którą za niedozwolone postanowienie umowne uważa się takie, które wyłącza jurysdykcję sądów polskich lub poddaje pod rozstrzygnięcie sądu polubownego polskiego lub zagranicznego albo innego organu,

² Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2010 r., III SK 29/09.

a także narzuca rozpoznanie sprawy przez sąd, który wedle ustawy nie jest miejscowo właściwy ze względu na miejsce zamieszkania lub siedzibę pozwanego.

Kwestionowane postanowienie zmienia tę zasadę na niekorzyść konsumenta. Zgodnie bowiem z art. 27 k.p.c. powództwo wytacza się przed sądem właściwym ze względu na miejsce zamieszkania lub siedzibę pozwanego. Zmiana właściwości sądu, choć dopuszczalna (w sprawach konsumenckich przepisy kodeksu postępowania cywilnego nie zastrzegają właściwości wyłącznej), może być klauzulą zakazaną z uwagi na konieczność prowadzenia procesu w odległej od miejsca zamieszkania konsumenta miejscowości. Fakt taki powoduje utrudnienia w dojazdach do sądu, a tym samym w prowadzeniu obrony. Ponadto należy wskazać, że nie można z góry określić, która strona w sporze będzie powodem, a która pozwanym, co przekłada się przede wszystkim na możliwość wszczęcia postępowania sądowego zgodnie z zasadami określonymi w art. 34 k.p.c.

Nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem prezentowanym przez Tectum, zgodnie z którym kwestionowane zdanie nie jest częścią wzorca umownego i nie może stanowić niedozwolonego postanowienia umownego. Poprzez wzorzec umowny na gruncie art. 24 ust. 2 pkt 1 należy rozumieć sformalizowany zbiór ogólnych postanowień umownych, ustalony przez jedną ze stron przyszłego stosunku prawnego. Istotną cechą wzorców jest to, że są opracowane przed zawarciem umowy i wprowadzone do stosunku prawnego przez jedną ze stron w ten sposób, że druga strona (adherent) nie ma wpływu na ich treść, dodatkowo są zwykle opracowywane w oderwaniu od konkretnego stosunku umownego i w sposób jednolity określają treść przyszłych umów. Wzorzec umowny jest to więc dokument, który przedsiębiorca przedkłada konsumentowi w celu zawarcia umowy, a po jej podpisaniu staje się częścią stosunku obligacyjnego i jest niejako inkorporowany do tejże umowy. Zdanie określone w punkcie 10 jest postanowieniem umownym stanowiącym część tego wzorca i wskazuje na pewne elementy wykonania samej umowy, które mogą naruszać słuszne interesy konsumentów.

W związku z powyższym treść zakwestionowanej klauzuli w niniejszym postępowaniu w porównaniu z postanowieniami wpisanymi do rejestru postanowień niedozwolonych pozwala przyjąć, że spełniona jest przesłanka tożsamości tych postanowień, a co za tym idzie identyczności w zakresie naruszenia tych samych dobrych obyczajów.

Zaniechanie

Zgodnie z dyspozycją art. 27 ust. 1 i 2 u.o.k.i.k. nie wydaje się decyzji o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazującej zaniechanie jej stosowania, jeżeli przedsiębiorca zaprzestał zabronionych działań, o których mowa w art. 24 w/w ustawy. W związku z zamieszczeniem w umowie wymaganych prawem informacji, o których mowa w pkt I.1. sentencji niniejszej decyzji, a także w związku z wyeliminowaniem ze wzorców postanowień wskazanych w pkt I.2. decyzji, Prezes UOKiK wydał decyzję o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdził zaniechanie jej stosowania z dniem 1 października 2013 r.

Przesłanka godzenia w zbiorowy interes konsumentów w pkt I

Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów formułuje definicję negatywną pojęcia zbiorowego interesu konsumentów, stwierdzając w art. 24 ust. 3, że nie jest nim suma

indywidualnych interesów konsumentów. W świetle art. 1 ust. 1 wyżej przywołanej ustawy należy przyjąć, że ze zbiorowymi interesami konsumentów mamy do czynienia wówczas, gdy działania przedsiębiorcy są powszechne i mogą dotknąć każdego potencjalnego konsumenta będącego kontrahentem przedsiębiorcy. Przedmiotem ochrony nie są zatem interesy indywidualnego konsumenta lub grupy indywidualnych konsumentów, ale wszystkich – aktualnych lub potencjalnych klientów – traktowanych jako grupa uczestników rynku zasługująca na szczególną ochronę³.

Stanowisko to potwierdzone zostało również w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który w uzasadnieniu jednego z wyroków stwierdził, iż: „nie jest zasadne uznawanie, że postępowanie z tytułu naruszenia ustawy antymonopolowej można wszczynać tylko wtedy, gdy zagrożone są interesy wielu odbiorców, a nie jest to możliwe w sytuacji, gdy pokrzywdzonym jest tylko jeden konsument. Wydawane orzeczenie ma bowiem wymiar znacznie szerszy, pełni także funkcję prewencyjną, służy bowiem ochronie także nieograniczonej liczby potencjalnych konsumentów”⁴.

W ocenie Prezesa UOKiK zakwestionowane w przedmiotowej decyzji zachowanie Tectum godzi w zbiorowe interesy konsumentów. Stroną umowy zawieranej przez ww. przedsiębiorcę są zarówno wszyscy aktualni, jak i wszyscy potencjalni klienci zamierzający zakupić lub wymienić kuchenkę gazową. Zatem krąg adresatów takiego wzorca nie jest z góry określony.

Na poparcie powyższego należy zatem przytoczyć stanowisko SOKiK, który w jednym z wyroków wskazał, iż „jeżeli potencjalną daną praktyką przedsiębiorcy może być dotknięty każdy konsument w analogicznych okolicznościach, to ma miejsce naruszenie zbiorowych interesów”⁵. Tak więc w rozpatrywanym stanie faktycznym zachowanie Tectum nie dotyczy interesów poszczególnych osób, których sprawy mają charakter jednostkowy, indywidualny i nie dający się porównać z innymi, lecz wpływa niekorzystnie na interesy potencjalnie nieokreślonego kręgu konsumentów, których sytuacja jest identyczna i wspólna dla całej, licznej grupy obecnych i przyszłych kontrahentów przedsiębiorcy.

Mając powyższe na względzie należy wskazać, iż przesłanka godzenia w zbiorowy interes konsumentów nastąpiła w przypadku praktyki stwierdzonej w pkt I.

Wobec tego orzeczono jak w pkt I sentencji decyzji.

II.

Zgodnie z art. 106 ust. 1 pkt 4 u.o.k.i.k. Prezes UOKiK ma kompetencje do ukarania przedsiębiorcy poprzez nałożenie na niego kary pieniężnej w wysokości do 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, jeśli przedsiębiorca ten, choćby nieumyślnie, dopuścił się stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów.

Mając na względzie stan faktyczny oraz prawny niniejszej sprawy, organ ochrony konsumentów postanowił skorzystać z uprawnienia do nałożenia kary pieniężnej z tytułu

³ Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 lipca 2008 r., sygn. akt VI ACa 306/08, a także T. Skoczny, *Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów Komentarz*, Warszawa 2009, s. 962.

⁴ Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2003 r., sygn. akt: I CKN 504/01.

⁵ Wyrok SOKiK z dnia 13 stycznia 2009 r. (sygn. akt XVII Amc 26/08).

naruszenia zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Organ ochrony konsumentów, podejmując decyzję o nałożeniu sankcji finansowej na Tectum miał na względzie, iż nie występują szczególne okoliczności uzasadniające odstępianie od wymierzenia kary.

W tym miejscu wskazać należy, iż zaniechanie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, jak to miało miejsce w sytuacji praktyk określonych w sentencji niniejszej decyzji – co wielokrotnie podkreślano w judykaturze - nie jest podstawą do odstąpienia od wymierzenia kary⁶. Żaden przepis u.o.k.i.k. nie wyłącza możliwości zastosowania sankcji przewidzianej w art. 106 tejsze ustawy w związku z naruszeniem art. 24 u.o.k.i.k. W takim wypadku Prezes UOKiK jest zobowiązany wydać decyzję o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzającą zaniechanie jej stosowania, co jednak nie uniemożliwia mu nałożenia na przedsiębiorcę sankcji finansowych.

Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów nie zawiera zamkniętego katalogu przesłanek, od których uzależniona jest wysokość kar nakładanych na przedsiębiorców. W art. 111 w sposób nieenumeratywny wskazano, iż Prezes UOKiK winien wziąć pod uwagę okres, stopień, okoliczności naruszenia przepisów ustawy oraz uprzednie naruszenia przepisów ustawy. Ponadto orzecznictwo wskazuje, że w przypadku kar przesłankami, które należy brać pod uwagę, są m.in.: potencjał ekonomiczny przedsiębiorcy, dopuszczalny poziom kary wynikający z przepisów ustawy oraz cele, jakie kara ma osiągnąć⁷.

Podkreślić nadto należy, iż nakładana przez organ ochrony konsumentów kara finansowa pełni trojaką funkcję: represyjną, prewencyjną i edukacyjną.

Ustalając wymiar kary należy wziąć przede wszystkim pod uwagę funkcję prewencyjną kar, w tym prewencję ogólną. Kara bowiem winna być ustalona tak, aby powstrzymać Tectum stosującego zakazaną praktykę oraz innych przedsiębiorców przed stosowaniem w przyszłości tego typu praktyk w obrocie z konsumentami. Zachodzi zatem konieczność wymierzenia kar o takiej wysokości, która zniechęci innych przedsiębiorców zawierających umowy poza lokalem przedsiębiorstwa do naruszenia obowiązku udzielenia konsumentom rzetelnej, prawdziwej oraz pełnej informacji.

Nakładając karę pieniężną, Prezes UOKiK wziął również pod uwagę konieczność ustalenia, czy określone w tym przepisie naruszenie dokonane było nieumyślnie. Konieczność brania pod uwagę tej przesłanki w przypadku stosowania kar pieniężnych wynika bezpośrednio z art. 106 ust. 1 u.o.k.i.k.. Z tego względu, nakładając karę pieniężną, Prezes UOKiK uwzględnił całokształt okoliczności sprawy, które wskazywać mogą na nieumyślny charakter naruszenia przez Tectum zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. W zgromadzonym materiale dowodowym nie ma jednoznacznych dowodów wyraźnej intencji przedsiębiorcy do naruszenia tych interesów. Zebrane w trakcie niniejszego postępowania wyjaśnienia i informacje wskazują na wspomniane wyżej co najmniej nieumyślne działanie. Pomimo tego – jak już wcześniej wskazano – samo stwierdzenie nieumyślności zakwestionowanej praktyki daje podstawę do nałożenia kary pieniężnej, o której mowa w art. 106 ust. 1 pkt 4 u.o.k.i.k.

⁶ Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 stycznia 2012 r., sygn. akt VI ACa 956/11; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 18 kwietnia 2012 r., sygn. akt VI ACa 1320/11.

⁷ Wyrok Sądu Najwyższego z 27 czerwca 2000 r., sygn. akt I CKN 793/98.

W roku 2013 roku Tectum osiągnął przychód w wysokości 1.799.818,74 zł, który będzie podstawą do obliczenia każdorazowo wysokości kary. Maksymalny wymiar kary, jaki można nałożyć na przedsiębiorcę wynosi 179.981,87 zł – tj. 10% osiągniętego przychodu w roku 2013.

Ustalenie kary w przedmiotowej sprawie miało charakter wieloetapowy, co spowodowane było zaistnieniem okoliczności mających wpływ na jej wysokość. Ustalając wymiar kary pieniężnej za naruszenia stwierdzone w pkt I.1. sentencji decyzji Prezes UOKiK w pierwszej kolejności dokonał oceny wagi stwierdzonych praktyk i na tej podstawie ustalił kwotę bazową, stanowiącą podstawę do dalszych ustaleń wysokości kary, a następnie – w oparciu o zaistniałe w sprawie okoliczności mające wpływ na wysokość kary – dokonał gradacji ustalonej kwoty bazowej.

Przy zarzucie określonym w pkt I.1. stwierdzono stosowanie przez przedsiębiorcę dwóch praktyk związanych z naruszeniem obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej oraz pełnej informacji o istotnych elementach pozwalających na identyfikację profesjonalnej strony umowy. Należy zauważyć, iż dla konsumenta informacje związane z NIP czy też imieniem, nazwiskiem oraz nazwą przedsiębiorcy są bardzo istotne, w szczególności jeżeli wystąpi spór pomiędzy tymże przedsiębiorcą a konsumentem. Brak ww. informacji może utrudnić, a w skrajnych przypadkach nawet zupełnie uniemożliwić konsumentom dochodzenie roszczeń zarówno na etapie przedsądowym, jak i etapem sądowym. Konsument nie będą bowiem wiedział, kto ponosi odpowiedzialność za sprzedaną rzecz czy usługę, tak więc nie będzie mieli świadomości do kogo kierować ww. roszczenia. Ponadto brak tej informacji na etapie poprzedzającym zawarcie umowy uniemożliwi prawidłową identyfikację kontrahenta, co może mieć wpływ na zamiar zawarcia umowy przez konsumenta.

W ocenie Prezesa UOKiK, Tectum nie udzielając informacji o NIP, a także imieniu, nazwisku przedsiębiorcy dopuścił się stosowania ww. praktyki na etapie zawarcia umowy, poprzez niezamieszczanie tychże informacji w dokumencie umownym.

Ustalając wymiar kary za naruszenie opisane powyżej, Prezes UOKiK dokonał oceny wagi stwierdzonej praktyki mając na względzie długotrwały okres jej stosowania (tj. od 2004 do 1 października 2013 r.).

W związku z powyższym organ ochrony konsumentów uznał, iż natura naruszeń polegających na naruszeniu obowiązku udzielenia rzetelnych, prawdziwych oraz jasnych informacji uzasadnia ustalenie wymiaru kary pieniężnej na **poziomie 0,1%** (po 0,05% za każdą z dwóch praktyk) przychodu uzyskanego przez przedsiębiorcę w poprzednim roku rozliczeniowym, co jest równe kwocie **1.799,81 zł**.

Analizując okoliczności zaistniałe w niniejszej sprawie Prezes UOKiK stwierdził występowanie dodatkowych przesłanek łagodzących wymiar kary, w postaci zaniechania stosowania przedmiotowych praktyk przez przedsiębiorcę, co skutkowało **obniżeniem wymiaru kary o 30 %**. Jednocześnie organ ochrony konsumentów nie stwierdził występowania dodatkowych okoliczności obciążających ostateczny wymiar kary.

Mając powyższe na uwadze, kara została **obniżona łącznie o 30%** do kwoty (po zaokrągleniu) – **1.260 zł**, co stanowi ok. **0,07%** przychodu uzyskanego przez przedsiębiorcę

2013 r. oraz ok. **0,7 %** maksymalnego wymiaru kary, jaką mógł nałożyć organ ochrony konsumentów na Tectum w niniejszym postępowaniu za stosowane praktyki.

W świetle powyższych okoliczności, w opinii Prezesa UOKiK, uznać należy, że kara pieniężna nałożona na przedsiębiorcę są adekwatna do okresu, stopnia oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Zdaniem organu ochrony konsumentów, tak określona kara spełnia zarówno rolę represyjną jako sankcja i dolegliwość za naruszenie przepisów u.o.k.i.k., jak i prewencyjną, zapobiegając ponownemu ich naruszeniu. Nie bez znaczenia jest również walor wychowawczy, w tym wymiar ogólny, odstraszaający dla innych przedsiębiorców działających w branży przed podobnym naruszeniem słuszych interesów konsumentów. Przyjmując, że kara winna być orzekana na poziomie wystarczającym do osiągnięcia zamierzonego celu i powinna być odczuwalna dla przedsiębiorcy, organ ochrony konsumentów **postanowił nałożyć karę w wysokości określonej w punkcie II sentencji decyzji.**

Wobec tego orzeczono jak w pkt II sentencji decyzji

Zgodnie z art. 112 ust. 3 u.o.k.i.k., karę pieniężną należy uiścić w terminie **14 dni** od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na rachunek bankowy Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w **NBP o/o Warszawa** na nr **51 1010 1010 0078 7822 3100 0000**.

III.

Zgodnie z art. 80 u.o.k.i.k. Prezes UOKiK rozstrzyga o kosztach w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie. W myśl art. 77 ust. 1 u.o.k.i.k., jeżeli w wyniku postępowania organ ochrony konsumentów stwierdził naruszenie przepisów ustawy, przedsiębiorca, który dopuścił się tego naruszenia, jest obowiązany ponieść koszty postępowania. W świetle natomiast art. 263 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego, do kosztów postępowania zalicza się m.in. koszty doręczenia stronom pism urzędowych. Z kolei zgodnie z art. 264 § 1 ww. kodeksu, jednocześnie z wydaniem decyzji organ administracji publicznej ustala w drodze postanowienia wysokość kosztów postępowania, osoby zobowiązane do ich poniesienia oraz termin i sposób ich uiszczenia.

Postępowanie w sprawie naruszenia zbiorowych interesów konsumentów zostało wszczęte z urzędu, a w jego wyniku organ ochrony konsumentów w punkcie I sentencji decyzji stwierdził naruszenie przepisów u.o.k.i.k. Kosztami niniejszego postępowania są wydatki związane z korespondencją prowadzoną przez Prezesa UOKiK ze stroną. W związku z powyższym postanowiono obciążyć ww. przedsiębiorcę kosztami postępowania w wysokości **39,90 zł** (słownie: trzydzieści dziewięć złotych 90/100).

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w pkt III sentencji

Koszty niniejszego postępowania przedsiębiorca obowiązany jest wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie w **NBP o/o Warszawa Nr 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000** w terminie **14 dni** od uprawomocnienia się decyzji.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 kodeksu postępowania cywilnego od niniejszej decyzji przysługuje stronie odwołanie, które wnosi się za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji

i Konsumentów - Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Bydgoszczy do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia.

W przypadku kwestionowania wyłącznie postanowienia o kosztach zawartego w punkcie III niniejszej decyzji, stosownie do art. 81 ust. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479³² § 1 i 2 kodeksu postępowania cywilnego oraz stosownie do art. 264 § 2 kodeksu postępowania administracyjnego w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, stronie przysługuje zażalenie za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Bydgoszczy do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie tygodniowym od dnia jej doręczenia.

*Z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Dyrektor Delegatury w Bydgoszczy
Piotr Adamczewski*

Otrzymują:

1.

J.Orleański i Spółka – Radcowie Prawni
ul. J. Piłsudskiego 74/37A
Wrocław 50-020
2. a/a